

[Ømann.]

fast, at også dette tal hører sammen med det øvrige lovkompleks, og at vi naturligvis ikke kan stemme for det ene uden at have hold på det andet.

Nu tror jeg for resten, at det ikke er muligt at bruge en trussel om en forhøjelse af trækprocenterne særlig kraftigt i EF-debatten, for ingen ville vel vove, selv efter et nej til EF, at benytte forhøjede trækprocenter til at skaffe flere midler. Men nu kan der altså ikke rumles med tanken, nu kan der altså ikke selv i en yderliggående debat trues med det.

For øvrigt, og det har jo også været nævnt her i dag, afviser SF ikke, at der kan opstå en vanskelig situation i tilfælde af et nej. Det afviser vi da ikke, når nu hele erhvervslivet og mange andre institutioner i samfundet har været indstillet på et ja i årevis. Men hertil vil jeg føje, at dette spørgsmål er dog uhyre overdrevet; det har vel ikke en størrelsesorden, der kan gå meget ud over det budgetslør på et par milliarder kr., som vi oplevede for nu et års tid siden. I øvrigt vil jeg gerne fastslå, at der findes andre skattekilder. Man skal ikke være så ængstelig, der findes også andre udveje end momsen, og det er noget, som man også af andre økonomiske grunde vil være nødt til at have opmærksomheden henvendt på. Jeg kan bare henvise til stigningerne på jord og ejendom samt skatteunddragelser. Her har vi jo kilder på tilsammen i hvert fald 20 milliarder kr. om året — altså en helt anden størrelsesorden, end selv de største pessimister tør vove at påstå vi får brug for i tilfælde af en krise efter et nej.

Jeg er ganske enig med statsministeren i, at et nej vil indebære en ny finansplan. Det følger helt af sig selv, alene af den grund at de 1.400 mill. kr., som landbrugsstøtten udgør, er slettet af den nuværende plan, og en eller anden støtte må der jo i sådan et tilfælde skabes udvej for, det erkender vi.

Jeg vil gerne sige, at den sociale tendens i de fremsatte lovforslag var rigtig allerede ved fremsættelsen. Afskaffelsen af 2 pct.

proportionalsskat til fordel for progressionen var en rigtig afvejning, og også indførelsen af en ny afgift, der rammer de arbejdsfrie indkomster, bidrager til denne tendens. Hertil kommer så forhøjelsen af kørselsfradrag og lønmodtagerfradrag. Denne tendens er dog styrket betydeligt under udvalgsforhandlingerne. Forhøjelsen af afgiften på ejendomsomsætning med 1½ pct. — ja, der er nogen, der ikke kan lide denne afgift, men der er vist ingen, der kan sige, at den virker socialt skævt. Tendensen er forbedret ved nedsættelsen af motorskatterne i forhold til forslaget med 300 mill. kr. Ja men det betyder dog meget, at der ikke kommer for store stigninger på dette område med omkostningsfordyrelse til følge, og vi må vel også erkende, at disse udgifter betyder meget for mange blandt den arbejdende befolkning på deres daglige budget.

Dernæst vil jeg gerne sige et par ord om den nye afgift på omsætningen af fast ejendom. Jeg må nu nok sige, det er ejendommeligt, at den største kritiker i dag af denne afgift har været hr. Dahlgaard. Når man har in mente hans partis tidligere interesse for georgeistiske tanker, for jordværdistigninger og den slags ting, så er det ejendommeligt, at han ikke kan bare overveje at stemme for en sådan afgift, hvis formål er at skære ind i de vitterlige fortjenester, der er ved omsætningen af fast ejendom.

Hr. Poul Schlüter udtalte formodning om, at denne afgift jo kunne forøges i det uendelige. Det tror jeg ikke den kan; jeg tror, den har sin snævre begrænsning, og hvis man på dette område skal gribe videre ind, ja, så må man gribe til en grundværdistigningsafgift, og så må man gribe til en regulær kapitalvindingsskat — den form for beskatning, som jo trods alt er meget lemlæstet, også trods de senere korrektioner, der er foretaget i den. Men disse veje har jo hidtil ikke været politisk farbare, og så synes jeg, det er rimeligt at indføre denne afgift, der jo er meget let administrabel.

Der er blevet fremsat mange formodninger om, hvordan den vil ramme, hvem der vil